

Micha 6 : 1 – 8

Wandel als nederig mens met God

Lezen: Micha 6 : 1 - 8

Tekst: Micha 6 : 1 - 8

Zingen: Psalm 98 : 1

Zingen: Opwekking 595 (na aansteken kaars)

Zingen: Psalm 98 : 2 – 4 (na de wet)

Zingen: Opwekking 640 (na de lezing)

Zingen: Lied 967 : 1, 5 , 6 en 7 (NLB; na verkondiging)

Zingen: Psalm 148 : 1, 3 (voor de collecte)

Zingen: Psalm 148 : 5 (na de collecte)

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

Getuigen worden opgeroepen

Er zit iets tussen God en zijn volk. Hij gaat een rechtsgeding met Israël aan. Dat gebeurt op een bijzondere manier. Micha, de profeet roept de bergen op. Ze moeten luisteren. De fundamenten van de aarde moeten horen. Zij zijn getuigen bij het gesprek, tussen God en zijn volk. Hebben de bergen oren?

De diepten ver onder het oppervlak van de aarde, kun je die bereiken? Je kunt wel naar de toppen van de bergen of naar beneden roepen, dikke kans dat de buren zeggen: die man spoort niet.

God spreekt tot zijn volk. En de schepping doet mee. Zo is dat in de Bijbel. De rivieren klappen in de handen, en de bergen jubelen voor de HERE (Psalm 98). Psalm 148 zingt: “Loof de HEER, bewoners van de aarde, zeemonsters en oceanen, vuur en hagel, sneeuw en rook, stormwind die doet wat Hij zegt, alle bergen en heuveltoppen, hout dat vrucht draagt, alle ceders, dieren van het veld en dieren in de wei, alles wat kruipt en op vleugels gaat”. De schepping doet mee. Als het er vrolijk aan toe gaat, tussen God en mensen, jubelen de bergen. Als er spanning is, gaat het aan heuvels niet voorbij. Zo in onze tekst. God klaagt zijn volk aan. En de schepping, bij hoog en bij laag, luistert ademloos toe. Hoe loopt dit af. De mens wordt door God op zijn plek gezet. Die plek is tussen bergen, bomen, zeeën en dieren. Daar is ons milieu. In dat aardse klimaat ademen wij. God vraagt aandacht van zijn volk en betreft daarbij de

omgang met de aarde, die in het Paradijs aan onze zorg is toevertrouwd. Wát is er aan de hand?

God stelt zijn vraag

“Mijn volk, wat heb ik je misdaan? Waarmee heb ik je gekweld? Antwoord mij”. Wat er precies gebeurd is? Wij weten het niet. God weet het. Hij kent zijn mensen, ziet wat er leeft in hun hart. Hij merkt bij hen sporen van vermoeidheid. Ze voelen zich gekweld. Wat heb ik verkeerd gedaan, zegt God. Zou u zo’n vraag verwachten? Is dit het punt, tussen God en zijn volk vandaag, in 2019? Hebben jullie het gevoel dat God het jullie moeilijk maakt, kwelt? Het leven kan vermoeiend zijn. Mensen zat, die zich er doorheen slepen, de tong op de schoenen. De natuur lijdt met de mensen mee. Raakt uitgeput. We kennen dat beeld van de **wereldbol**, die als een kaars opbrandt. En wij, met onze zorgen voor klimaat en milieu, wij benen het niet bij, stikstofproblemen groeien ons boven het hoofd. Je krijgt er eindeloze discussies over, die alleen maar vermoeien. Het brengt ons niet verder. **Leven** is een uitputtingsslag, lijkt het.

God ziet het als we moe zijn. Hij stelt zijn vraag. Heb ik iets verkeerd gedaan? Is het mijn schuld? Heb ik jullie overvraagd? God is bereid om naar zichzelf te kijken. Hij stelt zich kwetsbaar op. Je voelt dat het Hem raakt, het doet Hem pijn, als Hij zijn volk zo ziet. Hij klaagt het volk wel aan, maar niet met de beschuldigende vinger. Hij is een Vader, die zijn volk in liefde verder wil helpen. Dat doet goed.

Is de vermoeidheid dan voorbij? Ik kijk naar vers 8. De HERE zegt wat Hij wil: “niets anders dan recht te doen, trouw te betrachten en nederig de weg te gaan van je God”. God vraagt dat je gehoorzaam bent. Dat alleen al, daar kan een mens zo moe van worden. Een kwelling, regels knellen. Maakt God ons moe?

De HEER geeft zelf antwoord

God wacht het antwoord van Israël niet af. Heeft Hij het volk misdaan, gekweld? Er komt een reeks weldaden uit het verleden voorbij. Bevrijd uit de slavernij in Egypte, goede leiding van Mozes, Aäron en Mirjam. Verder het verhaal met Balak, die

Israël vervloekt wilde hebben, maar Bileam sprak zegenwoorden die God hem in de mond had gelegd. En dan Sittim. Dat was vervelend. Ze waren in zee gegaan met Baäl, de afgod van Peor. Er waren slachtoffers gevallen. Toch bracht de HERE hen vandaar verder, dwars door de Jordaan, naar Gilgal, de eerste verblijfplaats in het beloofde land. Daar vierden ze feest, en van daaruit gaf Hij het land aan Israel. Gods antwoord is duidelijk. Hij heeft niet misdaan, maar goed gedaan. God wil zijn volk niet moe zien. Hij wilde hen rust geven in een land van melk en honing. Daar kunnen ze opleven, nieuwe energie krijgen, hun feesten vieren. God is er per se niet op uit hen uit te putten. Als we vermoeid raken, ligt de schuld niet bij God. Wat Hij allemaal voor ons gedaan heeft en doet. Hij geeft de aarde elke dag lucht, Hij zorgt voor bloei in de natuur; Hij heeft de bloemen op de velden met koninklijke pracht bekleed; de zorgeloze vogels melden dat God zijn schepping niet vergeet. Hij investeert zijn kracht in bomen en dieren. Hij weet dat zo mooi te doen. We krijgen veel **om te genieten**. Hij gaf een dag in de week om te rusten. Ligt hier een

oplossing? Dat God arbeidstijdverkorting geeft? Een dag extra vrij, om te rusten?

Reactie van het volk

Het lijkt of Israel wakker geworden is. Het roept: “Wat kan ik de HEER aanbieden, waarmee hulde brengen aan de verheven God?” Daar zit iets moois in. Ze vinden dat God eer moet krijgen. Maar hoe? Ze willen de HERE iets aanbieden. “Moet ik hem tegemoet treden met brandoffers?” Dat is al wat. Andere offers, daar mag de Israëliet van mee-eten. Een brandoffer gaat helemaal in vlammen op, dat is voor God, daar is niks voor de offeraar zelf bij. Een duur offer. Het volk doet er een schepje bovenop: “zou Hij (de HERE) eenjarige stieren aanvaarden?” Dat kost extra. Een stierkalf mocht je offeren als het 8 dagen oud was...maar als het een jaar oud was, had de boer een jaar lang de kosten ervan gehad. Daar kreeg hij niets voor terug. Zover wil het volk wel gaan. Nog verder. Vers 7: “Kan ik Hem (de HERE) gunstig stemmen met 1000 rammen?” Een groot geschenk, dat konden koningen doen (Salomo gaf zo'n offer),

maar voor de gewone Israëliet niet te behappen. Het stapelt zich verder op: “kan ik hem gunstig stemmen met olie, stromend in tienduizend beken?” Een liter olie was kostbaar. Tienduizend beken, klinkt als een astronomisch bedrag. U merkt het wel: Israël wil er alles wel aan doen, om het goed te krijgen. Ze gaan nog één stap verder. Is God misschien tevreden, als we ons eerstgeboren kind offeren? Dit gaat ver! Ze moeten wel heel erg geschrokken zijn van Gods klacht. Geen inspanning is hen te veel. Is dát de oorzaak van hun kwelling, hun vermoeidheid? Israël wil het zélf doen. Ze stapelen hun prestaties op elkaar. Als een toren van Babel. Tot in de hemel. Zit die insteek niet in elk mens? Jezelf opwerken. Al kost het bloed, zweet en tranen. Jezelf kwellen! Mensen jagen elkaar op. Offers brengen. Afzien, je dingen ontzeggen, jezelf de onmogelijkste eisen stellen, we moeten nog hoger, sneller, gaver, mooier. Wij moeten het maken, en dat moet ook volop in beeld komen via media en pers, het ene record na het andere. Dat móeten, een mens gaat er kapot aan. **“Hoe meer het geld** rolt en hoe meer we spenderen, hoe groter de

economische groei. Reclame en sluikreclame tetteren je toe: koop je gek en wordt gelukkig” (Gert Jan Segers, p. 53). We staan onder druk! Er zijn succesvolle en rijke jongeren, zoals de bekende dj Avicii die ogenscheinlijk niets meer te wensen had, maar diepongelukkig zijn leven beëindigde.

De kwellende moeheid komt niet van boven. God jaagt ons niet op. In die race van het leven sloopt de mens zichzelf. En het klimaat. **De aarde uitputten**, met fossiele brandstoffen het klimaat ongezond opwarmen. De schepping heeft genoeg om alle 8 miljard mensen een fatsoenlijk leven te geven. Maar wij verbruiken zoveel van de aarde dat de BV Nederland al in de maand augustus z'n portie wereldenergie voor dit hele jaar verbruikt heeft. De mens is bezeten van het meer, en vraagt zich niet af, wat dit doet met het milieu, de leefwereld van onze kinderen. Wat blijft er voor hen nog over? Zou God daarom de bergen en diepten als getuige oproepen!? Heel de schepping heeft onder druk van moeheid en uitputting te lijden.

Wat vraagt God van jou?

“Er is jou, mens, gezegd wat goed is, je weet wat de HEER van je wil: niets anders dan recht te doen, trouw te betrachten en nederig de weg te gaan van je God” (vers 8). In één woord: gehoorzaamheid. Wordt het daar rustiger van? Daar komt een mens toch niet van bij?

De HERE spreekt de méns aan. De kleine mens, hij kan niet zoveel, al denkt ie soms van wel. Hoe zou híj ooit op het niveau komen van de verheven God?(vers 6) Hij moet het niet van zichzelf verwachten. Dat is, wat je noemt: een rustgevend startpunt. God vraagt van hem niet, dat hij zich waar maakt, en zijn krachten overstijgt, zichzelf overbiedt. God is de eerste om ons erbij neer te zetten: je bent ook maar een mens. Hoe vaak zeggen we het niet tegen elkaar...we voelen het zelf: ik ben ook maar een mens. Hoe zal die mens de wereld beheren, het klimaat onder controle krijgen? Wat zal hij beginnen tegen de wereldproblemen? Hoe raakt hij met God verzoend?

God vraagt dit van ons: niet anders dan recht doen. In een samenleving, waarin de verschillen fors toenemen, de kloof tussen rijk en arm weer groter wordt...waar mensen onrecht te

verduren krijgen van een overheid, die geheel volgens protocol mensen in de armoede jaagt. Misstanden in de zorg. Vervuilde bodem. Teveel stikstof. Wat wil de HEER van jou, mens? Dat je recht doet. Jij, persoonlijk. We kunnen naar de overheid kijken. Laat die de problemen oplossen met een zak geld...maar dat is niet genoeg. God kijkt jou aan. Wat doe jij voor de verdrukten, kom jij op voor zwakken, wat doe jij voor eenzamen, help jij vrede te stichten onder mensen? Handenuit de mouwen! Maar dat niet alleen.

God wil ook dat je trouw liefhebt. Het gaat om een houding, hoe sta jij in het leven? Hoe is jou verbinding met anderen? Ben jij, mens, trouw en te vertrouwen? Trouw aan je man of vrouw?

Trouw in relatie tot familie, aan je burgerschap. Ben je bereid om je leven te delen met anderen. Om je te laten aanraken door je naaste, verbinding te zoeken en verbonden te blijven?

Dat is wat God vroeg! Van Israel! Hij vraagt ook: hoe trouw ben je aan mij? Hoe trouw bent U aan God.

Als je dit op je laat inwerken...: dit lukt niet, recht doen en trouw te zijn, we gaan dit niet waar maken. Wat komt er allemaal op je

af? Hier wordt een mens moe van, doodmoe. En je verliest de moed!

God bemoedigt je. **Hij** vraagt: “nederig de weg te gaan van God”, nederig te wandelen met God. Wandelen...niet spurten, niet: jachten, niet: leven als een op hol geslagen paard.

Wandelen...aan de hand van God. Nederig...jij hóeft het niet allemaal waar te maken! Jij mag gewoon in nederigheid je kleine zelf, je gewone zwakke ik zijn. God wil dat jij jezelf niet overbiedt!

God zet zich in voor jou. Hij heeft de mens opgezocht. Wij kunnen stapelen, hoger en hoger. Maar we komen niet bij God uit. Dus daalt Hij neer! Op het kerstfeest. God kwam in zijn Zoon Jezus Christus naar de wereld. Je weet wel, de verheven God. Engelen zongen: ere zij God. In de hoge. De God van Micha, van Israel, van ons. Die God liet de mens niet in de steek. Hij ging midden in zijn leven staan. De mens Jezus, die recht deed aan de blinde, de lamme, arme en eenzame. Hij heelde, waar het leven mensen kapot maakte. Hij wandelde nederig met zijn Vader, en riep dat jij bij Hem tot rust mocht

komen. Hij heeft afgerekend met de dood, die zoveel schade brengt en stond op in een nieuw leven. Dat nieuwe leven deelt Hij nu uit, een leven van trouw in verbintenissen, een leven waarin we elkaar zoeken en het goede doorgeven aan elkaar. Als nederige mensen, die niet heel de wereld en alle klimaatproblemen en milieulasten op zich nemen. Die beginnen bij hun kleine leven in de straat, in het dorp waarin ze hun bescheiden bijdrage leveren aan een voedselbank, of het omzien naar de burens. Zuinig met water. Wat verandert er mee, zeggen mensen dan. Dat is een bijdrage van 0,0000000001 procent aan de wereldproblemen. Waar hebben we het over? We hebben het erover, dat we op die paar vierkante millimeter van ons leven putten uit de bron van Gods liefde, die zich kwam geven in het geschenk van Kerst. Zijn Zoon. Als ons kleine leven een weerglans is van die grote intense liefde, dan mag jij kleine mens betekenisvol zijn. Wandel rustig verder. Met uw God. Amen.